

Песме без наслова – Бранка Попић

чекам ријетке комете
да небом пролете;
у наручју чувам неодјевену шкољку
док, надомак, на обронку
звјезда падалица јеку диже громку..

и све то кроз прозор један
с демирима,
уоквирен дрвеним рамовима
за моју глад за још слободе
и свијетла,
за мој мук прича неразговјетна...

дотичем сјену мушкарца неког,
жеља у стомаку грчеве ствара,
и док га милујем тијело ми пара
рука која пропада кроз празнину
његовога жара...

и вечерас лијежем сама у кревет..
комета пролази увијек око девет..
послије тога нинам снове своје
у којима двоје не постоје....

уз пар тричица из мог живота
што до сада бјеше кошмаран и туђ,
прилажем и језгро својега клонућа
већ рђаво, пријесно, огрезло у буђ...

ви не знате, пресвијетли, како тупо боли
ударац с леђа дубоко у груд
и како отето још увијек је ваше,
и шкропи вас зором иза сна кô пелуд..

ваше је само да вратите моје
храњене сланутке, дјетињства ми плод,
и моју младост пришијете за ме
јер и то ме створи овакву под свод...

скрушено молим да размотрите
ову моју молбу која ме разара,
да, бар сад, у јесен својега живота
не будем сјена што груд себи пара...

вријеме је дошло потом
да дигну се једра и сидра;
вјетар је повољан за пут
и срце ми већ титра

пред пловидбу морем сињим,
пред пут у непознато;
кад крила ми скресаше мачем
пучина дочека ме препознато

од олуја пријашњих многих
кад вукли смо једра по дну,
ноћу тражили свјетионик,
а даном се предавали сну..

челичним рукама ме подиже
и одигну од земље тврде,
на валовима барку понесе
до сломљених срца утврде..

одиграћу задњу игру,
на подијуму даске ће да се тресу;
завјештана вјечном плесу на дасци
мијењам име, простор и адресу...

поштовани публикуме,
ово задњи је плес,
да л' желите аску ил' лабуда бијела;
изнад вас, на позорници
посматрам вас и ваша уштогљена одијела..

црни фракони и избијељене кошуље,
у дама тоалета краљевског сјаја;
на мени подеране чарапе у складу
с хаљином старом од некога маја..

почињем игру, губим се у звуку,
носи ме плима сопственог тијела;
ја слободна сам док крећем се
шаренилом маште у ноге што се дјела..

и задњи окретај младе циганчице,
задњи вапај за слободу још;
ја мијењам адресу, задња је игра,
своју душу бацам као стари грош...

била сам синоћ у мраку сву ноћ,
тама се прелијевала као кроз лијевак;
нисам могла да ухватим сан,
ноћ ко ноћ, дневни посљедак...

цртала сам обресе претима у зраку,
пригушена свијетлост од уличне лампе
бацала је сјене по зиду нејасне,
не бијих далеко од посљедње рампе...

и као да мноштво уљаних боја
пролише се у часу по очима мојим,

спустих капке и угледах јасно
себе како таму свијетлошћу бојим...

свијетлост се бацала у нутрину моју,
осјећах да видим свијет унутар себе;
остадох у том трену заробљена
до првог пијетла и мисли приземљене...

отворих очи обазриво, полако,
ошину ме зоре цик хладноћом својом,
угледах ноћ како се истапа
увијена танким, прозирним повојом...

била сам синоћ у мраку сву ноћ,
но тама је била само изван мене;
у мојијем нутрима и у души мојој
биле су све собе освијетљене...